

JUBILEUM BIJLAGE

FRANCE – LES HAUTES-ALPES – EMBRUN – année 2004, no. 1

1^E LUSTRUM *Camping 'La vieille ferme'*: EEN TERUGBLIK

Dit jaar wordt alweer ons 5e zomerseizoen in Embrun. Dat betekent ons 1^e jubileum. Nog altijd wordt ons regelmatig gevraagd hoe wij toch die stap hebben durven nemen om ons Nederlandse leven de rug toe te keren en een nieuw avontuur te beginnen in Frankrijk. Dat ging natuurlijk niet zomaar. Waar moet je beginnen? Nog één keer het héle verhaal!



Op 1 juli 2000 organiseerden wij een feestelijke opening waarbij alle campinggasten van toen en alle plaatselijke kennissen uitgenodigd waren. Op ludieke manier pakten wij iedereen in een lint in, die door Stefanie doorgeknipt werd als startschot voor het seizoen. Hoera! Een droom kwam uit.

OP ZOEK NAAR PASSIE

Van oorsprong komen wij uit het onderwijs. Bert is docent lichamelijke opvoeding, Ilse lerares Nederlands. Bert heeft de ALO in Groningen gedaan en studeerde af in '88. Na verschillende tijdelijke baantjes, kreeg hij een leuke baan als sportdocent op de Hogeschool van Utrecht, waar hij 8 jaar met veel plezier en enthousiasme les gaf. Tot op de dag van vandaag heeft hij nog contacten met studenten van toen! Helaas, er werd gesnoeid in het HBO onderwijs en het vak 'sport' werd weggestreept uit het curriculum, tot grote spijt en na een heftige strijd van Bert. Gedwongen omscholing tot

communicatietrainer volgde. Eenmaal het nieuwe diploma in de hand, ging hij lesgeven als communicatiedocent. Dat was nieuw, dus even leuk, maar al snel bleek dat dit niet op zijn lijf geschreven was. Bewegen was en is nog steeds de grote passie. Na veel vijven en zessen kwam het tot een afscheid van deze werkgever. Thuiszitten was echter geen optie, dus Bert begon aan een nieuw avontuur als artsbezoeker. Opnieuw een opleiding gevolgd, dit keer een stoomcursus van 3 maanden, en hij kon aan de slag. Mooie auto, strak in het pak.... Echter, ook deze 'jas' zat niet lekker....

HET STARTSCHOT GEGEVEN

Zomer 1996 was het begin van de zoektocht. Tijdens een vakantie in de Vercors op een camping 'a la ferme' bood de oude boer spontaan zijn terrein te koop aan en vervolgens gingen de remmen bij Bert helemaal los. Na veel initiatief van onze zijde met twee bezoeken in najaar en winter ging het uiteindelijk toch niet door. De overtuiging echter dat het ideaal haalbaar zou zijn was nu heel sterk. Overal waar kon, vroegen we informatie op. Via Internet kregen we contact met een Nederlandse intermediair die zich gespecialiseerd had in de verkoop van Franse campings. Eigenlijk vond hij dat wij te weinig geld hadden en 'verknoeide' liever niet zijn tijd met ons. Toch kregen we af en toe wat informatie, een paar foto's, omzetcijfers en de regio van de camping. Wilden we het adres weten dan wachtte een contract die verplichtte via deze makelaar te kopen. Met het geven van het adres van de te koop staande camping was de rol van de intermediair uitgespeeld.



Kersverse eigenaren bij de opening 1 juli 2000

Zonder afspraak en zonder begeleiding zochten we de camping op, waarbij de eerste vraag van de eigenaar was: "Hoe komt u aan ons adres?" "Via de makelaar". "Oh dat is jammer, anders zou u 100.000 FF op de vraagprijs besparen." Dat leek gemakkelijk verdiend voor de makelaar, dus als het kon om die er buiten te laten zouden we dat zeker doen.

EEN LANGE ZOEKTOCHT

Alle vakanties stonden in het teken van de campingjacht. We hebben talloze campings gezien die te koop stonden. Sommige waren mooi, en dus veel te duur, andere waren zo verwaarloosd dat je er nog niet voor een miljoen zou willen wonen. We maakten een

criteriumlijst waar de camping aan moest voldoen. Het zoeken duurde zo twee jaar. Na weer een zomervakantie ('99) zonder resultaat, waren we het zat. Bert gooide de knuppel in het hoenderhok. In augustus zetten we het huis te koop, met aanvaarding april. Ook direct de baan opgezegd per april het jaar daarop. Het moest en zou gebeuren. Het huis was binnen een maand verkocht. De druk stond op de ketel; in het najaar komen de campings te koop, dus dan slaan we onze slag.... Het bleek minder gemakkelijk: teleurstelling op teleurstelling stapelden zich op, de vermoedheid van alle weekendjes naar Frankrijk heen en terug eisten hun tol. Verliefd geworden op een terrein in de Cevennes, de vraagprijs geboden in de Auvergne. Het ging allemaal niet door. De spanning in huize Mulder was te snijden. Om te voorkomen dat we ons zouden verliezen in een onhaalbaar doel, spraken we een deadline af. Als het niet voor 1 januari lukt, blazen we het af.

Vlak voor de kerst via het internet toch weer informatie opgevraagd van een camping in de Hautes Alpes. De foto's die we kregen hadden voor Bert direct iets bekends. Omdat hij als kayak instructeur in deze omgeving gewerkt had, meende hij de bergen te herkennen. Als hij zich niet vergiste, ging het hier toch duidelijk om een camping in Embrun. Het ANWB-campingboek erbij gepakt en toen gewoon bellen om te vragen of de camping te koop stond. Ja.....? Oké, dan komen we er aan. Het bleek te gaan om de 4-sterrencamping 'La vieille ferme' in Embrun. Prachtig!

DE KOOP GESLOTEN

Ondertussen werkte Ilse nog steeds als docente Nederlands en draaide het gezin met twee kleine meisjes op volle toeren. In die kerstvakantie van 1999 zei Ilse dat ze deze keer niet mee zou gaan, maar in plaats daarvan wilde rusten van alle hectiek. Bij het afscheid met Bert zei ze: "Mulder, je komt niet eerder terug voordat je een camping gekocht hebt!" Schoonvader Simon Bakker ging mee voor de morele steun. De volgende dag belde Bert naar huis: "Schat, we hebben een camping gekocht!" De camping bleek aan alle criteria die we opgesteld hadden te voldoen, behalve één dingetje: er zat geen woonhuis bij.... Een kniesoor die daar op let.... Er was immers een grote schuur en die kon verbouwd worden...En bovendien, we gingen naar Zuid-Frankrijk: op naar de zon!

NEW HOME

Vanaf dat moment kwam ons leven in een stroomversnelling. Na de mondelinge overeenkomst van december '99, werd tijdens een kort verblijf in januari 2000 een voorlopig koopcontract getekend bij de plaatselijke Franse notaris. Tijdens de borrel nadien, bij de vorige eigenaren, werd melding gemaakt van ene heer 'New-home' die dezelfde ochtend langs geweest

was om te vragen of de camping al verkocht was. Met de ervaring van eerdere teleurstellingen waren wij meteen op onze hoede! Toevalligerwijze was ons die ochtend een naamplaat op een brievenbus opgevalen tijdens een wandeling: 'Nieuwenhuijs'. Dat moest dezelfde zijn! De aanvalstactiek werd in de auto besproken en we gingen er op af! Dit keer zouden we ons niet laten verrassen! Met het hart in de keel belden we aan: de deur zwaaide open voor een hartelijk welkom en een feestelijke borrel werd ons aangeboden. Stomverbaasd accepteerden wij de uitnodiging. Dit was het begin van een hechte vriendschap met het Nederlandse echtpaar Hans en Netty Nieuwenhuijs aan wie we veel te danken hebben tot op de dag van vandaag!



Het eerste kwartier...

CHECK, DUBBELCHECK

Ondertussen werden thuis de nodige voorbereidingen gedaan. Ilse zegde haar baan op, de verhuizing geregeld, alle papieren in orde gemaakt voor een emigratie. Een brainstormsessie zorgde voor een enorme checklist die op de muur in de keuken werd opeengehangen. In de loop der tijd werd heel wat weggestreept, maar het gekke was dat er onderaan steeds weer bijkwam... Al snel werd het bericht bekend: de lokale en regionale krant maakte er melding van en zelf schreven we alle vrienden, bekenden, familieleden en (ex)collega's aan met een aantrekkelijk 'vroegboekvoordeel'. Dit hield in dat men vooraf camping-overnachtingen kon kopen wat voor ons zorgde voor wat financiële steun om de nodige investeringen te kunnen doen. De oude eigenaren hadden de laatste jaren geen energie meer gehad om het bij te houden. Niet verwonderlijk als je weet dat hun leeftijd 93 en 78 was! Bij het tekenen van het koopcontract bij de notaris wilde de oude baas steeds naar buiten daar waar hij spelende kinderen door het openstaande raam hoorde. De ziekte van Alzheimer had bezit van hem genomen. Een jaar na de verkoop overleed hij.

FRANSE AMBTENARIJ

Gelukkig was het Frans van Ilse goed genoeg zodat de contacten met de bank, de notaris, de

boekhouder en alle andere leveranciers gelegd konden worden. De truc was, zo hadden we gelezen, om vooral bij alle plaatselijke ondernemers je zaakjes te regelen: dat kweekt 'goodwill' en helpt bij het integratieproces. En dus kwam de lokale elektricien, de loodgieter en werd een lening gesloten bij de plaatselijke bank. De notaris bleek de 'godfather' van Embrun zijn toen we tegen het eerste serieuze probleem op liepen. We konden de lening niet krijgen en daarom het koopcontract niet bezegelen, omdat we nog geen verblijfsvergunning hadden. Echter, om een verblijfsvergunning te krijgen, moet je een werkvergunning hebben. Wij wilden als zelfstandige ondernemer beginnen, dus ben je verplicht je in te schrijven bij de Kamer van Koophandel. Helaas, dat kan alleen als je een verblijfsvergunning hebt! Een prachtige vicieuze cirkel door de Franse bureaucratie bedacht en in stand gehouden. Een telefoontje van 'Godfather Pierre' (de notaris) naar de Préfecture (de baas van het departement) hielp ons uit de brand. Met een getuigschrift van de Préfecture konden we de cirkel doorbreken.



Robrecht, Marco en Bert maken lol in de verhuiswagen.

DE AANKOMST

De overdracht stond op 1 april 2000. Twee oudstudenten van Bert, Marco en Robrecht (in seizoen 2002 samen met vriendin Helen werkzaam in het restaurant!), hielpen mee als verhuizers. Buurman Gerard (maker van alle houten borden op de camping!) als chauffeur van het gehuurde vrachtwagentje. Bij aankomst bleek de vorige eigenaar nog niet verhuisd te zijn, want het officiële koopcontract was nog niet getekend. Gelukkig waren de ouders van Ilse zo gastvrij geweest om alvast kwartier te maken en hun eigen caravan beschikbaar te stellen. Toen wij aankwamen stond alles ontvangstklaar voor het gezin Mulder! De illusie van een zonnig Zuid-Frankrijk smolt al snel toen we merkten dat april het regenseizoen van de Franse Alpen is.... Na een week in de

stromende regen in de caravan gewoond te hebben, werd wat nu de receptie is, omgetoverd tot kleine woonkeuken. Koken gebeurde op een campingstelletje, achterin zat een douche en toilet wat als badkamer dienst deed. Het was klein, nat, koud en zeer oncomfortabel. Gelukkig zag de oude eigenaresse dit ook en kwam na 14 dagen vertellen dat ze toch eerder weg zouden gaan, zodat wij het tweekamer-appartement met terras konden betrekken. Wat een luxe!

VERBOUWEN

De hele maand april en een groot stuk van mei bouwden Kees, een jeugdvriend van Ilse, en Bert om van een schuur een woonbaar appartement te maken. Het dak werd geïsoleerd, een verdieping getimmerd, waterleiding aangelegd. In de meivakantie kwamen de eerste vrienden over om te helpen, wat de geboorte betekende van de klusweek. Hoewel de 'buitenmuur' nog van ijzeren golfplaat was, de 'keuken' niet meer dan een gasstelletje was, trokken we er toch in. Dat betekende meteen dat het twee kamer appartement verhuurd kon worden. Ook daar moest eerst nog even een nieuw plafonnetje in en een likje witte verf op de muren, maar dat was relatief snel klaar.



Aan het einde van het 1^e seizoen werd een nieuwe buitenmuur gebouwd.

RESTAURANT

Dat er een gezamenlijke ruimte moest komen was vanaf het begin duidelijk. Het idee was om het 'kantine'-gehalte te overstijgen. In plaats daarvan zou er een gezellig restaurantje moeten komen waar je kleine gerechten kon eten, een ijsje halen en afhaalfrietjes kon krijgen. Ook hiervan hadden wij geen kaas gegeten! Ideeën genoeg, maar hoe begin je en vooral waar? Via, via leerden wij een ander Nederlands koppel kennen dat 7 jaar geleden een restaurant begonnen was in Guillestre. We lieten er geen gras over groeien en zijn om 'de weg' gaan vragen. Via hen kregen we de juiste adressen van leveranciers, maar verder moesten we het zelf maar uitzoeken. En dat waren we precies van plan. De keuken werd besteld en geplaatst

door professionals, maar de rest van het interieur werd door Bert zelf neergezet, inclusief het metselen van de bar, waarvoor hij de stenen aan de oever van de rivier de Durance zocht. Ilse ging op pad voor het meubilair en stuitte na verscheidene 'bric-et-broc' winkels bezocht te hebben op de inboedel van een failliete pizzeria. Het restaurant kon open. Maar wie ging er koken? Mariet, de moeder van een vriendin, is alweer zo'n mooi voorbeeld van iemand die, samen met echtgenoot Jan, ons als beginnende en onwetende ondernemers verder hebben geholpen. In juli 2000 stond zij iedere avond in de keuken en leverde daarmee een grote bijdrage aan het succes van het restaurant

DE EERSTE GASTEN

Begin juni kwamen de eerste kampeers binnendruppelen en het echte werk als campinghouders begon. Ilse werkte lekker op de receptie en manlief was zwaar aan het klussen om op 1 juli het restaurant te kunnen openen. Dat werd meteen aangepakt als 'officiële' opening van de camping. Alle kampeers werden uitgenodigd voor een borrel en uiteraard ook de elektriciens, loodgieter, bankier en notaris waren van de partij. Terwijl we op ludieke manier alle gasten in een groot lint wikkelden, probeerden twee zigeunerfamilies die bijna een maand op de camping hadden gestaan, zonder te betalen te vertrekken. Bert, niet altijd even sterk op de korte loopnummers, verbeterde zijn 'PR' en kwam met het stageld terug. Na een toespraak mocht Stefanie het lint doorknippen, waarmee het startschot voor het eerste seizoen gegeven was.

Als we terugkijken op dat eerste seizoen, worden we nu al moe.... Wat ongelofelijk veel werk hebben we toen verzet! We hebben heel veel te danken aan mensen die ons spontaan en geheel vrijblijvend geholpen hebben om het allemaal voor elkaar te krijgen. We hebben er allemaal erg hard voor gewerkt en doen dat nog steeds. We proberen elk seizoen vernieuwende dingen te bedenken, zodat het leuk voor ons blijft en er voor jullie reden is om terug te blijven komen! Want zonder zoveel leuke campinggasten is er geen sfeer, hoe goed wij ook ons best doen! Dit jaar is het zagezegd alweer het vijfde seizoen dat we gaan draaien en daarmee ons 1e lustrum. Zoals jullie van ons gewend zijn, laten we dit natuurlijk niet zomaar voorbij gaan. In elk geval staat er voor elke reservering een verrassing klaar bij aankomst!

Bert en Ilse Mulder
Camping La Vieille Ferme
Les Hautes Alpes EMBRUN
www.campingembrun.com
0033 492 43 04 08